

Løn for samme Arbejde er derfor ogsaa et Skridt hen imod alle Kvinders „uomtvistelige Menneskeret“.

Anne Bruun.

Undertegnede er ganske enig med Frøken Bruun i, at naar en Kvinde og en Mand udføre det samme Arbejde, da bør Kvinden ikke lønnes lavere, fordi hun er Kvinde. Hvorvidt en Familieforsørger bør have et Tillæg til sin Løn, fordi han er Familieforsørger, er et Spørgsmaal, der ikke ligger for. Thi saa vidt mig bekjendt, har ingen for Alvor stillet Forslag om, at en gift Embedsmand under Københavns Magistrat bør lønnes bedre end en ugift, en ugift Borgmester ringere end en gift. Dette Spørgsmaal vedkommer ikke Kvindesagen og kan ikke løses ud fra de Synspunkter, der ere bestemmende for denne. Nej, det Spørgsmaal, der ligger for, er dette, om det er retfærdigt, forsvarligt og humant at lønne en Lærerinde, der er Enke og har syv Børn at forsørge, ringere, end man lønner en ugift Lærer for det samme Arbejde.

Hr. Rubin mener, at sætter man Mand lig Familieforsørger, Kvinde lig Ikke-Forsørger, har man ramt Retfærdigheden i grove Træk, men en saa grovkornet Retfærdighed falder grumme lidt i Traad med Kvindesagen. Ved Hjælp af den kunde man faa Bugt med det meste af Kvindebevægelsen. Havde Hr. Rubin levet i 1845 eller 1857, da maatte han ud fra sit Begreb om Retfærdighed og Humanitet være bleven en Modstander af Kvinders lige Arveret med Mænd. Hr. Rubin anlægger samme Synspunkt som Hr. Strindberg. Thi hvad vil Hr. Strindberg? Han vil holde Kvinden ude fra Mandens Arbejdsmarked, d. v. s. fra de bedre lønnede Beskæftigelser, fordi Manden er Familieforsørger. Det er humant at stille Manden bedre end Kvinden, fordi Manden er Familieforsørger. Dette er Hr. Strindbergs Grundbetragtning, det er ogsaa Hr. Rubins. Hr. Strindberg vil ikke lade Kvinden slippe ind paa Mandens Arbejdsmarked. Hr. Rubin vil nok lade hende slippe ind, men hun maa ikke være ubeskeden, hun maa ikke forlange Mandens Løn. Men har Hr. Rubin Ret i sin Betragtning, med hvad Ret skulde man da kunne afvise Hr. Strindbergs Følgeslutning?